

Phần 6

Chương 26

Thật Lòng Nhận Con Gái

Ngay hôm sau, An Dĩ Mẫn đến vừa đúng lúc, không hổ là ông chủ của 1 trong 100 công ty đứng đầu thế giới, quan tâm đến cả chi tiết nhỏ này khiến người khác sinh ra ấn tượng tốt. Bởi vì ngày hôm qua ông đã nói muốn mời mọi người ăn cơm, cho nên Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm đã mặc sẵn trang phục, bé Mặc Hi ngồi cùng một chiếc ô tô bay với ông.

An Dĩ Mẫn dẫn họ đến một tòa nhà cao tầng rất có phong cách, đúng vậy, không phải là một khách sạn, cũng không phải một nhà hàng, xuất hiện trước mặt họ là một tòa nhà tràn ngập hơi thở tự nhiên, xung quanh là các loại thực vật tươi mát, các tầng đều được làm bằng gỗ, nhìn không thấy điểm cuối, không biết bên trong có bao nhiêu, gỗ trên tường lấy màu xanh thực vật, ấn tượng đầu tiên cho người khác thấy rất thoải mái, tươi mát, lại một lần nữa Mặc Hi đánh giá cao An Dĩ Mẫn, phẩm vị thật tốt.

Mới vừa bước vào, An Dĩ Mẫn đưa một tấm thẻ màu lục cho phục vụ viên nhìn, người nọ nhất thời tràn đầy cung kính dẫn đường cho họ, trái chuyển phải rẽ, mang bọn họ đến một nơi tốt hơn bên ngoài rất nhiều, hoàn toàn là một thế giới riêng biệt. Bây giờ thời tiết rõ ràng là mùa hè, nhưng chỗ họ ở lại là một khung cảnh mùa xuân, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm rất kinh ngạc.

Phục vụ viên đi gọi món ăn, cả không gian chỉ còn lại bốn người họ.

An Dĩ Mẫn uống một chén trà, nhìn Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm có vẻ mất tự nhiên, thì khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: “Ha ha, không cần khách sáo như vậy, nếu như tôi đã làm cha nuôi của Mặc Mặc thì cũng là người một nhà, nhìn lại tôi có vẻ lớn tuổi hơn, nếu như không ngại, hai người có thể gọi tôi một tiếng anh được không??”

“A!” Mặc Phàm thụ sủng nhược kinh hô lên một tiếng, vội vàng giơ tay ra nói: “An đại nhận, như vậy không được, Mặc Mặc đã đem mọi chuyện nói với tôi, ngài cũng không cần giấu giếm giúp nó như vậy.”

An Dĩ Mẫn nghe vậy nhìn thoáng qua Mặc Hi đang tự mình uống nước trà, trong lòng thầm nghĩ, nhóc này lúc đầu nhờ ông giúp đỡ, bây giờ chỉ mới có một đêm lại thú nhận hết mọi thứ?

Dường như phát hiện ra có người chăm chú nhìn, thì giơ lên nụ cười ngọt ngào, giống như hoa bách hợp nở rộ, xinh đẹp giống như đứa trẻ làm từ gốm sứ, khiến lòng người không khỏi mềm nhũn, sinh lòng thương tiếc. An Dĩ Mẫn xấu hổ, uy lực lừa gạt của gương mặt này thật sự là quá lớn...

Quay đầu tiếp tục nói chuyện với hai vợ chồng Mặc Phàm: “Tôi sợ hai vị hiểu lầm rồi, tôi thật lòng rất thích cô bé Mặc Mặc này, cũng thật lòng mong nó làm con gái nuôi của tôi, cũng không phải vì giấu giếm hai vị, không biết hai vị có đồng ý hay không?”

“A?” Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc kinh ngạc nhìn Mặc Hi.

Mặc Hi cũng để chén trà xuống, ngẩng đầu nhìn An Dĩ Mẫn, thấy trong mắt đối phương là chân thành là thật, nghĩ đến năng lực của ông ta, mỉm cười nói: “Chú An thích Mặc Mặc, muốn làm ba ba của Mặc Mặc thật sao?”

“Đúng vậy! Mặc Mặc đồng ý nhận chú làm ba ba sao?” An Dĩ Mẫn nhìn ra được, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm giao quyền quyết định cho cô bé, chỉ cần Mặc Hi đồng ý, thì bọn họ cũng sẽ không phản đối.

“Ha ha.” Mặc Hi cười, bình tĩnh nói: “Có chú An anh tuấn như vậy làm ba ba, đương nhiên Mặc Mặc đồng ý. Song, An ba ba phải thương yêu Mặc Mặc a, nếu không Mặc Mặc sẽ hối hận chết.”

“Ha ha.” Một tiếng An ba ba khiến An Dĩ Mẫn mở cờ trong bụng, cười nói: “Đương nhiên, An ba ba tuyệt đối sẽ coi Mặc Mặc như con gái ruột thịt.” Đối với những nhân vật cấp cao như bọn họ, muốn tìm được một người có thể thật lòng đối đãi thì khó càng thêm khó, luôn phải phòng bị, được tôn kính, sợ hãi; nhưng lần đầu tiên khi An Dĩ Mẫn gặp Mặc Hi thì đã có ấn tượng tốt, khiến ông càng vui vẻ hơn chính là bản lãnh của cô bé, trí thông minh hơn bất kì đứa trẻ nào khác khiến ông bật cười lại nhẹ nhõm, đây là khí thế mà nhóc quậy nhà ông không có được.

“Nếu như vậy, cái mà Mặc Mặc yêu thương nhất, quan trọng nhất thì An ba ba có thể giúp Mặc Mặc bảo vệ tốt không?” Mặc Hi tiếp tục nói, An Dĩ Mẫn không phải là người ngu muội, có thể nói ông rất thông minh, rất nhanh nhạy, lúc Mặc Hi nói ra những lời này, cũng nhìn về phía Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc bên cạnh cô, ánh mắt như muốn nói ông hiểu ý của cô.

Ai, lại bị cô bé bài bố, An Dĩ Mẫn nghĩ trong lòng nhưng cũng không tức giận, lại càng thêm vui mừng, đây cũng nói rõ cô bé là một đứa trẻ tốt, giọng điệu nghiêm túc, chấp nhận rồi: “Đó là đương nhiên, An ba ba tuyệt đối sẽ giúp Mặc Mặc bảo vệ tốt thứ quan trọng nhất.”

Sau đó Mặc Hi mới chính thức cười với An Dĩ Mẫn, nụ cười chân chính, tình cảm chân thật dung nhập trong nụ cười này, thật lòng cười với An Dĩ Mẫn. Nụ cười đại biểu ý thật lòng đón nhận An Dĩ Mẫn, cười nói: “An ba ba thật tốt, Mặc Mặc rất vui vẻ nha.”

“Ha ha, như vậy đã định rồi a, qua vài ngày nữa ba ba sẽ mở một bữa tiệc thông báo với bên ngoài về việc ba ba nhận Mặc Mặc làm con gái nuôi.” An Dĩ Mẫn cười nói: “Mặc Mặc cần phải làm việc thật giỏi cho ba ba a, chiếm tiện nghi nhiều như vậy, cũng phải giao ra một ít đúng hay không?” Vừa nói, vừa tự tiểu phi tiểu nhìn cô.

“A! Vừa mới mới nói thương yêu Mặc Mặc, bây giờ đã ép Mặc Mặc làm việc, đây là thương yêu Mặc Mặc mà An ba ba nói sao?” Mặc Hi rất oan khuất nhìn An Dĩ Mẫn, ánh mắt mờ mịt làm cho An Dĩ Mẫn không chống cự nổi.

“Ha ha.” Chu Tiểu Trúc cất tiếng cười nhẹ, nhéo cái mũi nhỏ của Mặc Hi, cười trêu nói: “Thật nghịch ngợm.” Sau đó quay đầu có chút á náy nói với An Dĩ Mẫn: “An đại nhân bỏ qua cho, nó luôn như thế này.”

An Dĩ Mẫn khoát tay, cười nói: “Không sao, hai người cũng đừng gọi tôi là An đại nhân, gọi tôi một tiếng anh An đi, hay là hai người xem thường tôi, không muốn nhận tôi làm anh?”

Mặc dù biết đây là An Dĩ Mẫn cố ý kích thích bọn họ, nhưng Mặc Phàm vẫn vội vàng nói: “Không có, không có, làm sao sẽ như vậy, là chúng tôi không xứng gọi An đại nhân là anh mới đúng.”

“Vậy là được rồi, việc này cứ tính như vậy, sau này các em chính là em trai, em dâu của anh, nếu gọi đại nhân thì mất cảm tình rồi!!” An Dĩ Mẫn trực tiếp mở miệng.

Nếu đã nói như vậy, Chu Tiểu Trúc và Mặc Phàm cũng không nói gì nữa, chỉ có thể khiêm tốn gật đầu.

Sau đó các món ăn cũng được đưa lên bàn, nấu rất tinh xảo, khiến người khác nhìn thấy đã có khẩu vị, An Dĩ Mẫn nói một tiếng, mọi người mới bắt đầu động đũa.

Ăn xong cơm nước, Mặc Hi một bên ăn đồ ngọt, một bên có chút nghi ngờ nói với An Dĩ Mẫn: “Phòng ốc này là chuyện gì a?? Tại sao thời tiết lại khác với bên ngoài?”

“Từ lúc bắt đầu nhìn thấy ánh mắt của con cũng biết con sẽ hỏi.” An Dĩ Mẫn dùng vẻ mặt sớm biết con sẽ hỏi, sau đó cũng giải thích tỉ mỉ cho cô: “Ở đây là do một dị năng giả Không gian làm phong bế không gian của phòng này, thực vật ở đây được giữ nguyên dáng vẻ bởi vì có năng lượng tinh hạch của dị thú duy trì.”

“Dị thú?” Mặc Hi nghi ngờ, sau đó duy đoán nói: “Có thể sử dụng dị năng của dị thú?”

“Mặc Mặc rất thông minh a, đoán không sai.” An Dĩ Mẫn cho cô một ánh mắt tán thưởng. Mặc Hi trợn mắt một cái, thật sự xem mình là một đứa trẻ mà khen a, trong lòng một lần nữa tìm hiểu sự bất phàm của thế giới này.

Địa phương bọn họ vừa dùng cơm gọi là Thiên Nhiên Cư, An Dĩ Mẫn đề nghị đưa Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc đi dạo một vài địa phương ở thành phố Đế Do nhưng họ lại cự tuyệt, nguyên nhân là An Dĩ Mẫn bận rộn như vậy không cần lãng phí thời gian tiếp đãi bọn họ, hơn nữa trong nhà còn rất nhiều thứ cần dọn dẹp, còn các địa phương đó, có thời gian nhất định sẽ đi xem.

An Dĩ Mẫn suy nghĩ một chút, cũng không cưỡng cầu, đối với Mặc Hi nói: “Cùng An ba ba đi xem công ty một chút đi, con viết ca khúc kia đã được làm thành nhạc rồi, để con nghe một chút.”

“Dạ? Được.” Đối với công việc này vốn quen thuộc, Mặc Hi đáp một tiếng, tạm biệt Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc rồi ngồi lên xe của An Dĩ Mẫn, cùng nhau đến công ty giải trí ANSHENG.

Chương 27

Biên Soạn Nhạc Tốt Hơn Các Anh

Trên xe, Mặc Hi đột nhiên nói với An Dĩ Mẫn: “Ba cũng là Dị năng giả sao?”

“Đúng vậy.” An Dĩ Mẫn cũng không có giấu giếm, đây là chuyện mọi người đều biết, chẳng qua là ông cũng không biết vì sao Mặc Hi lại hỏi như vậy.

“Vậy dị năng của ba là cái gì?” Mặc Hi tiếp tục hỏi.

“Thủy.” An Dĩ Mẫn cũng không ngần ngại trả lời.

“Nha.” Mặc Hi đáp một tiếng, đôi mắt như có điều suy nghĩ, rồi thì quay đầu về phía cửa sổ.

An Dĩ Mẫn biết cô không có dị năng, lúc cô một tuổi, ông đã nhìn thấy cô kiểm tra, cho là Mặc Hi có chút thương cảm, cho nên cũng không có quấy nhiễu cô.

Không tới 10 phút đồng hồ, bọn họ đã đến ANSHENG, An Dĩ Mẫn dẫn Mặc Hi đi vào, mọi người nhìn thấy đều cúi người chào hỏi “Chào ông chủ.” Mà An Dĩ Mẫn cũng dụi dàng đáp lại, cho đến khi bước vào thang máy.

Khi thang máy vừa đóng lại trong nháy mắt, bát quái bắt đầu.

“Cô bé được ông chủ dẫn vào là ai a? Nhìn ra được ông chủ xử đối với cô bé rất tốt, lại còn đi song song với ông chủ.”

“Sẽ không phải là con riêng của ông chủ chứ? Dù sao mị lực của ông chủ càng ngày càng lớn.”

“Đứa bé kia thật là đáng yêu a!! Trời ạ!! Lần đầu tiên tôi nhìn thấy một cô bé đang yêu như vậy, thật muốn ôm một cái!!” Rất rõ ràng lời nói này là của một cô gái.

“Đúng vậy, đúng vậy! Giống như là búp bê vậy. Không biết là ai a, không lẽ thật sự là con riêng của ông chủ?”

“A...! Rất có thể là như thế a, dù sao ông chủ cũng vô cùng tuấn mỹ, có con gái xinh đẹp như vậy cũng không lạ!”

“Quả thật cũng có thể như vậy a! Đúng... Nhất định là như vậy, nếu không ông chủ tốt với cô bé như vậy làm gì?”

“...”

Cho nên mới nói bát quái rất đáng sợ, đến cuối cùng chủ đề nói đến là người phụ nữ nào may mắn ở cùng với An Dĩ Mẫn?? Sinh ra Mặc Hi ở đâu, vì sao bây giờ mới mang cô trở về?? Nói tóm lại hoàn toàn xem Mặc Hi là con riêng của An Dĩ Mẫn...

Mà nhân vật chính mọi người bàn luận bây giờ đang đi về phía phòng thu âm, nhân viên canh gác ở phòng thu âm nhìn thấy An Dĩ Mẫn đi đến thì cúi người nói: “Xin chào ông chủ.” Sau đó giúp An Dĩ Mẫn mở cửa.

Tiến vào bên trong thì thấy rất giống phòng thu âm ở hiện đại, mà những thiết bị thì hoàn toàn không giống, tâm ngăn cách không phải là thủy tinh, mà là một màng năng lượng.

Vừa nhìn thấy An Dĩ Mẫn tiến vào, một số người ngồi trên ghế làm một cái thủ thế tạm dừng đối với người bên trong, sau đó đứng lên cung kính nói với An Dĩ Mẫn: “Ông chủ!”

An Dĩ Mẫn khoát tay nói: “Tiếp tục thu âm, không cần để ý đến tôi.” Sau đó liền kéo Mặc Hi ngồi vào những chỗ còn trống, đưa một tai nghe cho cô: “Nghe ca khúc con viết xem sao.”

Mặc Hi nhận lấy, mang vào tai.

Những người khác nghe vậy, cũng kinh ngạc nhìn về phía Mặc Hi đang ngồi một bên ghế, bọn họ không thể nào nghĩ đến, ca khúc bất phàm như vậy lại được một... cô bé tám, chín tuổi viết ra??? Thế giới này thật sự là không thiếu cái lạ a!! Thấy ánh mắt An Dĩ Mẫn, thì ra hiệu cho những người bên trong bắt đầu.

Mặc Hi mang headphone, thì nghe một tiếng nhạc truyền tới, có chút nghi ngờ, sao không giống như trong kí ức? Chẳng lẽ là đối với bọn họ thì nhạc như thế này nghe sẽ tốt hơn? Giương mắt không hiểu nhìn về phía nam nhân đã chuẩn bị tốt, cũng có thể gọi là một thiếu niên, thân hình thon dài, mắt phượng mi dài, gương mặt tuấn mỹ yêu nghiệt dưới ánh đèn càng thêm yêu dị, đôi mắt tà khí giờ phút này lại khẽ híp lại, lộ vẻ dịu dàng, thiếu niên này chính là người mà Mặc Hi nhìn thấy trên mặt báo, ca sĩ thần tượng gần đây nhất - Thần.

Mặc dù kiếp trước Mặc Hi không có tiếp xúc với thế giới giải trí, nhưng là từ nhỏ là tiểu thư quý tộc cũng có tiếp xúc với âm nhạc, đồng thời cũng là người yêu thích âm nhạc, giờ phút này nhìn thấy Thần thì cảm giác anh ta không đơn giản, anh ta không phải chỉ dựa vào hình dạng bình hoa làm thần tượng, mà là một ca thủ có thực lực chân chính.

Mà âm thanh kế tiếp cũng chứng thực được ý nghĩ của Mặc Hi, tiếng hát trầm thấp từ tính truyền tới, dịu dàng uyển chuyển, nghe rất hay, cũng rất động lòng người, chẳng qua là...

“Ngừng!” Không tới hai mươi giây, Mặc Hi trực tiếp kêu lên.

Những người khác nhú mày, trong mắt có chút tức giận, đứa trẻ này chẳng lẽ đang quấy rối sao?? Ca khúc đang hát rất tốt, bị cô cắt ngang như vậy, chẳng qua là An Dĩ Mẫn ở đây, Mặc Hi lại được An Dĩ Mẫn đưa đến, cho nên cũng không tiện lên tiếng oán trách, người bên trong cũng không hiểu, chớp chớp đôi mắt nhìn về phía bọn họ, mở liên kết âm thanh, từ tính mà có chút tà khí, giọng nói bất cần đời truyền đến: “Sao vậy?”

Người ngồi ở trung tâm làm một cái thủ thế, sau đó nhìn về phía Mặc Hi, bên trong Thần cũng bĩu môi, sau đó ánh mắt cũng lóe tia hứng thú nhìn về phía Mặc Hi.

An Dĩ Mẫn mở miệng, hỏi Mặc Hi: “Mặc Mặc? Sao vậy?” Ông vừa mới nghe, ca khúc này không phải đang hát rất tốt sao?

Mặc Hi lột xuống headphone, có chút nghiêm túc nói với An Dĩ Mẫn: “Tại sao ba không phối theo ca khúc mà con đưa cho ba, dựa theo cách soạn nhạc này, thì giá trị bài hát đã giảm thấp đi rất nhiều.”

Đúng vậy, cô vừa nghe ca khúc Thần hát là ‘Nghĩ quá nhiều’ là ca từ bài hát này, nhưng giai điệu thì hoàn toàn không giống, mặc dù cũng không kém, lại không có hay như trước kia, cho nên cô mới mở miệng nói ngừng, nghi ngờ nhìn về phía mọi người. Chẳng lẽ thế giới khác, mặc dù có ca sĩ, ca khúc nhưng thẩm mỹ cũng khác, nhận thấy nhạc cô soạn không tốt?

“Con soạn nhạc?” An Dĩ Mẫn bị Mặc Hi hỏi như vậy cũng quay lại hỏi Mặc Hi: “Mặc Hi có soạn nhạc sao? Ba chỉ thấy ca từ thôi.” Vừa nói vừa lấy bản sao đưa cho Mặc Hi.

Mặc Hi nhận lấy, là cô viết, sau đó chỉ vào phía trên năm dòng nhạc, nói với An Dĩ Mẫn: “Đây nè!”

An Dĩ Mẫn vừa nhìn, thấy chỗ Mặc Hi chỉ, mới hiểu được, cười nói: “Hóa ra đây là nhạc mà Mặc Mặc nói a, nhưng đây là kí hiệu gì a? Sao ba chưa từng thấy qua?”

“Sao?” Mặc Hi nghe vậy, cũng hiểu vì sao An Dĩ Mẫn không biết cô viết ca khúc, hóa ra thế giới này không có kí hiệu khuông nhạc?? Chỉ có thể nói: “Đây là kí hiệu Mặc Mặc nghĩ ra, rất đơn giản.”

“Nga, Mặc Mặc thật là thông minh a, còn có tự mình soạn ra ký hiệu nhạc a.” An Dĩ Mẫn đầu tiên là khen Mặc Hi một tiếng, sau đó hỏi: “Vậy bây giờ làm thế nào?? Mặc Mặc soạn ca khúc này còn tốt hơn ca khúc lúc nãy sao?”

“Phải.” Mặc Hi thành thật gật đầu, nhưng những người bên cạnh lại khó chịu, như thế nào ca khúc này cũng là họ soạn ra, không phải bọn họ rất giỏi, nhưng là ít nhất... phương diện này cũng là người có uy tín danh dự, bị một cô bé tám, chín tuổi nói ca khúc họ soạn không tốt?? Làm cho bọn họ rất tức giận.

Chương 28

Chứng Minh Rằng Tốt Hơn Các Anh

Trong đó một người hai mươi tuổi, người đầu tiên không kiên nhẫn, trầm giọng nói với Mặc Hi: “Cô bạn bé nhỏ, nói không thể nói lung tung, em nói em soạn nhạc tốt hơn, làm thế nào để chứng minh?”

Mặc Hi lại không muốn quản bọn họ, trực tiếp không đếm xia đèn, ngừng đầu nói với An Dĩ Mẫn: “Con là vì tốt cho ba, ca khúc của con tốt hơn so với mấy người ở đây, nếu không phải vì 30% lợi nhuận, thì con cũng không muốn nói đâu.”

30%? Mọi người bị Mặc Hi chọc giận đồng thời cũng giật mình, An Dĩ Mẫn lại chia 30 % lợi nhuận của ca khúc này cho một đứa trẻ?? Này...

“Ha ha, làm sao ba lại không tin Mặc Mặc đây? Đừng quên Mặc Mặc là con gái nuôi của ba a!! Chẳng qua là...” giọng điệu An Dĩ Mẫn vừa chuyển: “Ký hiệu này chỉ có Mặc Mặc xem hiểu, không có kiến thức qua, làm thế nào chứng thực đây?”

Ba ba? Mọi người lại bị An Dĩ Mẫn làm kinh hãi, có thể nói một năm này chuyện giật mình cũng không nhiều bằng hôm nay.

“Nếu không thì hãy để em gái hát đi, như vậy thì có thể chứng minh được rồi?” Ngay sau đó một giọng nói uể oải truyền đến, chỉ thấy âm thanh kia chính xác xuất phát từ người bên trong phòng thu - Thần, ánh mắt tựa tiểu phi tiểu nhìn Mặc Hi.

“Chú ý không tậ.” An Dĩ Mẫn nghe vậy. Ánh mắt hứng thú nhìn phía Mặc Hi.

“Không làm!” Mặc Hi trực tiếp mở miệng, sau đó nói với An Dĩ Mẫn: “Công việc Mặc Mặc chỉ là viết ca khúc thôi, An ba ba không giữ lời hứa đúng không?” Sau đó quay đầu đối diện Thần nói: “Anh bắt nạt trẻ con, Mặc Mặc sẽ tức giận a!”

Mọi người sững sờ, ai sẽ nghĩ đến Mặc Hi lúc này là bộ dạng tiểu đại nhân, bây giờ lại làm nũng đáng yêu như vậy, biến sắc so diễn viên trong công ty còn mau hơn.

Nhưng An Dĩ Mẫn đối với Mặc Hi đã có chút hiểu biết, cho nên có thể miễn dịch một chút nói: “Vậy chứng tỏ Mặc Mặc không có năng lực này a, bằng không Mặc Mặc đến công ty được đãi ngộ như thế, nhưng có rất nhiều người không phục a. Mặc dù Mặc Mặc là con gái nuôi của ba, thì cũng không có người dám nói cái gì.”

“An ba ba!! Mặc Mặc đã nói đừng sử dụng phép khích tướng với một đứa trẻ con mà ba cũng không có gương ngùng gì sao?” Mặc Hi liếc trắng An Dĩ Mẫn

một cái, mặc dù trên mắt không có biến hóa, nhưng nhìn kỹ khóe mắt có một chút co rúm, mọi người cố nén cười. Ông chủ ăn mệ với Kì thiếu gia, bây giờ thêm một con gái nuôi cũng như vậy.

Mặc Hi nói xong liền nhảy xuống ghế, cầm lấy ca từ trong tay, nói với mọi người: “Mở cửa ra.” Mặc dù nói An Dĩ Mẫn dùng phép khích tướng vô ích, nhưng cô cũng muốn thử xem. Mặc dù từ sau khi đi vào thế giới này tính cách cô đã thay đổi nhiều, nhưng kiêu ngạo và bướng bỉnh từ trong xương cốt vẫn còn tồn tại, cô không thích người khác nói cô dựa vào An Dĩ Mẫn mới nhận được công việc này, làm một bình hoa, nếu cô đã ngồi ở vị trí này, cô sẽ để mọi người biết cô ngồi ở chỗ này là dựa vào năng lực.

An Dĩ Mẫn cười, tự mình giúp cô mở cửa.

Mặc Hi bước vào bên trong, đối diện con mắt phát sáng của Thần nói: “Lấy microphone cho em.” Cô quá thấp, lấy không được.

Thần rất nghe lời lấy microphone xuống đưa cho cô, sau đó vui vẻ đi tới một bên, tìm chỗ ngồi xuống.

Mặc Hi gõ gõ microphone đối diện, chất âm rất tốt, rồi ngẩng đầu nói với mọi người nói: “Em sẽ hát bài hát này, tắt nhạc đi.” Cô vừa nói xong, An Dĩ Mẫn làm một cái thủ thế, đồng thời Mặc Hi cũng cảm giác được tất cả không gian an tĩnh lại.

Cân bằng lại tâm trạng, nhắm đôi mắt lại, dựa theo kí ức, âm thanh ưu thương lẫn tiếng ngọt ngào trẻ con truyền ra:

Nghĩ quá nhiều

Anh cười rồi nói “cô ấy chỉ là bạn bè”

Nhưng trong mắt anh quá dịu dàng

Nỗi bất an trong em càng nặng nề

Chỉ là anh không hiểu

Cô ấy đã chiếm lấy trái tim anh

Vị trí đó vốn thuộc về em

Vì vậy anh đã nói “đôi mình” chứ không phải anh và em

“Là em nghĩ quá nhiều” anh thường nói như vậy

Nhưng anh lại không như anh nói, thật khiến em đau lòng

“Là em nghĩ quá nhiều” anh thường nói như vậy

Đây là lý do duy nhất an ủi em

Cô ấy đã chiếm lấy trái tim anh

Vị trí đó vốn thuộc về em

Vì vậy anh đã nói “đôi mình” chứ không phải anh và em
“Là em nghĩ quá nhiều” anh thường nói như vậy
Nhưng anh lại không như anh nói, thật khiến em đau lòng
“Là em nghĩ quá nhiều” anh thường nói như vậy
Đây là lý do duy nhất an ủi em
Em nghĩ em không có lỗi gì
Mặc dù anh không nói là lỗi là tại em
Quá muộn em mới hiểu em yêu anh quá nhiều
“Là em nghĩ quá nhiều” anh thường nói như vậy
Đây là lý do duy nhất an ủi em

Khi Mặc Hi vừa hát câu đầu tiên, nụ cười đùa bỡn của mọi người đã thay đổi, phức tạp lại trầm mê, tiếng hát của đứa bé thực ưu thương, truyền cảm vô cùng tốt, lời hát giống như tiến vào lòng họ, mặc dù để một đứa trẻ hát một ca khúc thâm tình như vậy có chút quái dị, nhưng mà bây giờ bọn họ lại thích Mặc Hi hát như vậy.

Tiếng hát vô cùng chân thành lại chuẩn xác, giống như thiên sứ đang nhẹ nhàng, truyền đến đâu đâu thương buồn bã đến đó, yêu người mình yêu, chẳng những cảm giác không quái dị, ngược lại có một loại... vẻ đẹp riêng. Tiếng hát trẻ con thành thực xinh đẹp, càng về sau áp lực nhớ thương, tâm cũng theo tiếng hát kích động hơn, trở nên thương cảm.

Cho đến khi Mặc Hi hát xong, bọn họ còn nhất thời còn không có bình tĩnh lại.

Mặc Hi cũng phát hiện mình ca hát rất tốt, bởi vì thân thể cải tạo cũng khiến phổi của cô có dung tích lớn hơn, không đến nỗi không hát được đoạn cao, ngắt hơi, nếu là đứa trẻ bình thường sẽ không hát được như vậy.

Quay đầu về phía bên kia, sắc mặt mọi người phức tạp, mà An Dĩ Mẫn thấy Mặc Hi quay đầu lại liền giơ lên ngón tay cái.

“Bóp bóp.” Ngay sau đó là tiếng vỗ tay truyền tới, Mặc Hi quay đầu thì thấy Thần vốn ngồi bên kia vui đùa đã đi tới chỗ cô, vỗ tay, đối diện cô cười nói: “Mặc Mặc rất tuyệt, hát rất khá.”

Mặc Hi giơ lên đôi môi mềm mại, như búp bê ngọt ngào, có chút óan khí lại như thật nói: “Bây giờ anh mới khen Mặc Mặc thì cũng vô ích, Mặc Mặc đã nói, Mặc Mặc tức giận rồi.”

“Hử?” Thần có chút hứng thú nhìn cô, gương mặt yêu nghiệt, cười vô cùng sáng lạn, sợ phần lớn các cô gái đều bị mê hoặc: “Mặc Mặc tức giận thì sẽ như thế nào?”

“Sau này anh sẽ biết.” Mặc Hi có chút thần bí nói, vung microphone trong tay về phía anh ta, cũng không quản anh ta có tiếp được hay không, trực tiếp xoay người đi về phía cửa.

Sau đó An Dĩ Mẫn cũng đi về phía cửa giúp cô mở ra, cùng cô ngồi xuống vị trí cũ.

Chương 29

Chịu Thua

“**M**ặc Mặc thật lợi hại a, ca hát rất hay, soạn ca khúc cũng rất tốt.” An Dĩ Mẫn ngồi xuống đối diện Mặc Hi không tiếc lời ngợi khen.

“Bây giờ chứng minh lời cháu nói không sai, đúng không ạ?” Mặc Hi trả lời, đồng thời cũng là nói với những người khác.

“Đúng vậy! Chú thừa nhận thua, hành vi vừa rồi đối với cháu, chú xin lỗi.” Lát sau cũng có một người đứng ra, đứng đối diện Mặc Hi cúi đầu nói, Mặc Hi nhìn người này, khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, nét mặt chân thành, đối với người cầm được buông được, Mặc Hi luôn rất hảo cảm, khẽ mỉm cười nói: “Chú khách khí, Mặc Mặc sẽ không để trong lòng.” Nói cũng không phải không thấy xấu hổ, trên mặt làm sao có chút sắc mặt tốt nào? Chẳng qua là càng làm như vậy, càng lộ vẻ khả ái, không khí cũng tốt hơn một chút.

Những người khác cũng đứng lên, người thanh niên hai mươi tuổi vừa mới nói với Mặc Hi tỏ vẻ nghi vấn, nhìn Mặc Hi đối diện có chút ngượng ngùng ha ha cười một tiếng: “Mặc Mặc, em thật lợi hại a, có thể nói là thiên tài, có thể nói thiên tài cũng hình dung không được em, anh tên là Lăng Thắng, vừa rồi là anh không đúng, Mặc Mặc bỏ qua cho anh nhé.”

Nói thật, ca khúc này cũng là ở trong trí nhớ của cô, được mọi người khen, còn khen nhiều như vậy, cô thật sự có chút ít cảm giác ngượng ngùng, trên mặt lại không có biểu hiện, dù sao ca khúc này là cô viết, bọn họ tiếp nhận thế nào liền như thế đấy, cười nói: “Không sao cả, chào anh Lăng Thắng ạ.”

“Mặc Mặc, còn có anh, anh tên là Tề Cống, Mặc Mặc có thể gọi anh là anh Tề, ha ha.” Những người khác cũng gấp gấp giới thiệu bản thân, nhìn anh ta cũng khoảng ba mươi rồi, còn để cô gọi hẳn là anh, song, nhìn bộ dạng anh ta vui vẻ, tính cách có lẽ cũng thuộc dạng lão ngoan đồng, liền trực tiếp mở miệng: “Chào anh Tề ạ!”

“Tốt lắm, mọi người đều giới thiệu với nhau rồi, sau này đều là đồng nghiệp, có cơ hội hiểu nhau.” Sau đó An Dĩ Mẫn lên tiếng, ánh mắt nhìn Mặc Hi, đứa trẻ này nhân duyên thật tốt, mới chỉ một chút đã quan hệ tốt rồi? Nhìn ánh mắt mọi người, dường như rất có ấn tượng tốt với Mặc Hi.

Khi mọi người dần dần an tĩnh lại, sau đó nói: “Vừa rồi Mặc Mặc hát có ghi lại không? Ca khúc này cứ hát giống như vậy.”

“Có ghi lại.” Người nói là Lăng Thắng, anh ta vừa nói một tiếng, vừa ấn vừa xoay, một tiếng ca của đứa trẻ theo không trung cất lên.

Ngay sau đó, Mặc Hi mới nghe rõ được giọng hát của chính mình, cũng khẽ giật mình một chút, tiếng của trẻ con vừa ngọt vừa mềm mại có cảm giác an ủi lòng người, khiến mọi người không khỏi im lặng cảm thụ tình cảm trong tiếng hát kia, ở bên cạnh nghe cảm giác khác với khi hát, cô cũng thật hoài nghi đó là giọng hát của mình? Tiếng ca thật sự rất hay.

Ca khúc vừa xong, không gian cũng trở nên yên tĩnh, cho đến khi ca khúc đã hết một hồi lâu mới có người mở miệng: “Ca khúc này nếu kết hợp với âm nhạc càng hoàn mỹ hơn.”

“Phải...!” Tiếng mọi người đồng ý truyền tới.

“Ha ha...! Được rồi, đem ca khúc phổ nhạc thôi, bảo Thần hát lại đi.” An Dĩ Mẫn nói với mọi người, liền quay đầu nói với Mặc Hi: “Mặc Mặc, những kí hiệu trên ca từ đều có thể thành ca khúc sao?”

“Dạ.” Mặc Hi trung thực trả lời: “Mỗi bài đều có.”

“Nga, những kí hiệu kia chỉ có Mặc Mặc biết được, vậy sau này Mặc Mặc có thể hát một lần trước được không?” An Dĩ Mẫn cười một tiếng.

Mặc Hi nhìn trong mắt của ông có tia trêu chọc, liếc một cái xem thường nói: “Con nói An ba ba, Mặc Mặc chỉ phụ trách viết ca khúc, những cái khác Mặc Mặc không quan tâm.” Cũng không đợi An Dĩ Mẫn nói gì tiếp theo liền cản lại, nói: “Còn những kí hiệu kia, Mặc Mặc có thể dạy mọi người, hoặc là học những kí tự âm nhạc ở đây là được rồi.”

“Được...!” An Dĩ Mẫn có chút không thú vị, vốn muốn đùa bỡn Mặc Hi, không nghĩ đến cô lại cho ông một đáp án như vậy.

Mà ngay sau đó, đội thu âm có thể dựa theo ca khúc vừa rồi phổ lại nhạc, người trong công ty An Dĩ Mẫn quả thật bất phàm, Mặc Hi nhìn thấy Lăng Thắng làm một động tác tay liền đeo headphone, âm nhạc quen thuộc lại truyền vào trong tai sau đó chính là tiếng hát từ tính mê người của Thần, tiếng hát trầm thấp, ưu thương, bài hát này cảm giác đã nắm chắc tám mươi lăm phần trăm trở lên, Mặc Hi cảm thán, Thần có thể trở thành ca sĩ thần tượng nổi tiếng, không chỉ có gương mặt khiến người kinh ngạc, mà quả thật rất có thực lực.

Hát đến cuối bài, Mặc Hi cũng đặt headphone xuống, quay đầu nhìn lại, phát hiện ánh mắt của mọi người lại nhìn về phía mình, có chút nghi ngờ, nhưng lập tức hiểu được là có chuyện gì, lên tiếng nói: “Hát rất tốt, chỉ cần quen thuộc một chút, có thể hoàn toàn nắm bắt được ca khúc này.”

Nghe Mặc Hi trả lời, mọi người nở nụ cười, Lăng Thắng cũng cười nói: “Anh cũng nghĩ giống vậy, được rồi, hôm nay đến đây thôi, mọi người nghỉ

ngôi, đi ăn cơm.” Nhìn ra được, Lăng Thắng là người rộng rãi, anh ta đến giờ còn chưa được ăn cơm, liền nói với Mặc Hi: “Hay là Mặc Mặc cùng chúng ta đi ăn nhé?”

“Dạ?” Mặc Hi cười nói: “Không cần đâu ạ, Mặc Mặc đã ăn rồi, cảm ơn anh Lăng.”

“Nha...!” Hình như Lăng Thắng có chút thất vọng, nhưng một chút lại vui vẻ trở lại.

An Dĩ Mẫn cũng đứng dậy, nói với Mặc Hi: “Được rồi, Mặc Mặc bây giờ theo ba, ba ba dẫn con đi xem phòng làm việc của con.”

“Phòng làm việc?” Mặc Hi mê man, không phải đã nói mình chỉ cần viết ca khúc thôi sao? Tại sao còn có phòng làm việc, việc này không lẽ An Dĩ Mẫn tính ép mình sao?

Tựa hồ nhìn thấu Mặc Hi nghĩ gì, An Dĩ Mẫn nở nụ cười, nói: “Yên tâm, An ba ba đáp ứng con sẽ không đổi ý, chẳng qua là xem một chút, tránh cho về sau hoàn cảnh công việc chính con không quen thuộc, phòng làm việc đó con muốn đi thì đi, không muốn đi thì ở lại cũng có thể.”

“A? Được, vậy đi thôi ạ.” Nghe An Dĩ Mẫn giải thích, Mặc Hi hiểu rõ, nhảy xuống ghế, cùng An Dĩ Mẫn đi ra ngoài, trước khi đi vẫn quay lại tạm biệt mọi người.

“Thật là một đứa trẻ đáng yêu a.” Mặc Hi cùng An Dĩ Mẫn rời khỏi, Tề Công một bên thu dọn, một bên nói.

“Ha ha, đúng vậy a, thật khó tưởng tượng, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ tám, chín tuổi thôi!”

“Aiz, nghe cô bé hát ca khúc đó, cảm giác mình học nhiều năm như vậy cũng chạy đi đâu mất.”

“Ha ha... Anh nói gì chứ, được rồi... đi thôi, đi ăn cơm.”

“Được...! Ăn cơm, hôm nay cách không xa công ty có mở một quán bãi biển sao, ăn rất ngon.”

“Anh toàn thích những món ăn loạn thất bát tao đó. Hmm! Nghe lời anh, đi thôi.”

“...”

Những người nói chuyện phiếm từ từ biến mất, những người còn lại cũng lục đục rời khỏi.

Thần đi cùng mọi người, nhưng nhìn lại chỗ ngồi Mặc Hi vừa ngồi lúc trước, nghĩ đến Mặc Hi biểu hiện, trên mặt tràn đầy hứng thú và buồn cười, thật là một đứa trẻ thú vị, ha ha...

Chương 30

Phòng Tổng Giám

Đi theo sau An Dĩ Mẫn, thấy những người ở đây đều là thượng đẳng, không tuấn nam cũng là mỹ nữ, nhìn thần thái những người theo sau, có thể thấy bọn họ cũng là người có năng lực, nhìn thấy An Dĩ Mẫn sẽ cung kính chào hỏi, đồng thời thấy Mặc Hi bên cạnh lại nghi hoặc, đứa trẻ này là ai, hình như rất được ông chủ coi trọng.

Trang bị tinh tế, hoàn cảnh sạch sẽ, công ty này thật tốt, so với công ty kiếp trước cha cô tạo ra quả thật tốt hơn nhiều.

Đi theo An Dĩ Mẫn trái chuyển phải quẹo, cuối cùng dừng lại trước cửa, An Dĩ Mẫn cười nói với Mặc Hi: “Đến.”

Mặc Hi nhìn thấy tấm bảng trên cửa, “Phòng Tổng Giám” chức vị rất cao, An Dĩ Mẫn thật sự yên tâm a, nếu ông nguyên ý, thì cô cũng không nói gì dù sao cũng chỉ là một danh hiệu, cô chỉ cần viết tốt ca khúc là được, nhưng nói lại, chức vụ này cao như vậy tiền lương chắc cũng phải cao chứ nhỉ?

Khi An Dĩ Mẫn mở cửa, Mặc Hi đã đi vào, cảnh sắc bên trong khiến cô sững sốt một chút, đây không phải phòng làm việc a, rõ ràng là một căn phòng cỡ trung, bên ngoài là phòng khách, có sofa, ti vi, máy nước nóng, thảm, điều hòa.

Nếu như không có một cái bàn làm việc thì hoàn toàn giống như một phòng khách rồi, mở cửa phòng sau có thể thấy một chiếc giường trắng tinh, thậm chí, cách vách còn có một căn phòng, Mặc Hi phát hiện tựa hồ là một phòng trò chơi, bởi vì cô nhìn thấy bên trong có máy trò chơi.

Cả căn phòng sáng rực ánh mặt trời, bởi vì đối diện là một cửa sổ lớn, ánh mặt trời ầm ập rơi vào trong, cảnh sắc ầm ập, bố trí đơn giản nhưng không mất sự tao nhã.

“Đây là phòng làm việc sao?” Mặc Hi quay đầu nói với An Dĩ Mẫn, nói thật, quả thật không giống.

“Ha ha!” An Dĩ Mẫn cười nhẹ, nói: “Căn phòng này vốn là phòng làm việc của ba, chẳng qua bây giờ là của Mặc Mặc rồi, Mặc Mặc có hài lòng không?”

Khó trách, nghe An Dĩ Mẫn giải thích, Mặc Hi cũng hiểu vì sao phòng làm việc sẽ như thế này, quả thực rất hợp ý cô, nói: “Dạ, rất tốt, nhưng...” Nháy mắt mấy cái, có chút nghịch ngợm nhìn An Dĩ Mẫn: “Hóa ra An ba ba đã lớn như vậy, còn thích chơi những trò kia, ha ha!”

“Hử?” An Dĩ Mẫn nghe cũng biết Mặc Hi vì sao nói như vậy, nhìn mấy trò chơi bên trong phòng lóe qua một tia hoài niệm, ngay lập tức biến mất, đối với

Mặc Hi cười nói: “Đó không phải của An ba ba chơi, đó là cho thằng nhóc con hư hỏng chơi.”

“Nhóc con hư hỏng?” Mặc Hi nói: “A, là bé trai có song hệ Phong - Hỏa a.”

“Con còn nhớ rõ.” Thấy Mặc Hi thật tình tỏ rõ, An Dĩ Mẫn hoàn toàn xác định Mặc Hi còn nhớ kỹ, nói tiếp: “Đúng vậy, nhóc con hư hỏng kia quấy rầy phiền chết, bị ba đưa ra ngoài rồi, một năm nữa thì mới về được.”

“A? Ha ha!” Nhìn thấy An Dĩ Mẫn nói nhẹ nhàng, nhưng Mặc Hi thấy gương mặt ông ấy có một tia tưởng niệm, cười nói: “Con nói An ba ba, ba nhớ anh ấy thì đến thăm. Không cần ngại trang như vậy, ha ha.”

“Ách.” An Dĩ Mẫn có chút ngượng ngùng, thật là, mới bày tỏ tâm tư một chút đã bị cô nhìn đến.

Ngay sau đó, có giọng nói của một cô gái như chim hoàng anh vang lên truyền vào tai bọn họ: “Ông chủ, ông chủ, nghe nói ông đã đưa người viết ca khúc đến đây rồi?” Người chưa tới, nhưng giọng nói đã tới trước, truyền vào tai chính là tiếng “Cộp cộp” của giày cao gót.

Ấn tượng đầu tiên chính là một cô gái khoảng hai mươi ba tuổi, tóc đen dài, mặt mũi xinh đẹp nhu hòa, nhưng hết lần này đến lần khác cặp mắt khiến cho cô ấy càng thêm yêu my, thành thực hấp dẫn, dịu dàng mà quyến rũ, một cô gái rất có my lực, dáng người chuẩn, mặc một bộ váy màu đen dài đến đầu gối, bờ ngực trắng nõn lộ ra bên ngoài, chạy chậm chậm mà đến.

Cô gái chạy đến trước mặt An Dĩ Mẫn và Mặc Hi, ngẩng đầu nói với An Dĩ Mẫn gì đó, đột nhiên quay đầu, nhìn về phía Mặc Hi, trong mắt lóe ra tia sáng, trong lòng Mặc Hi run lên, chuẩn bị lui về sau, nhưng không kịp đã bị cô gái đó ôm vào lòng, một tay nắm má, trên mặt lại có vẻ u mê cùng hưng phấn, đôi môi mềm mại không ngừng nói: “Trời ạ!! Thật khả ái, thật đáng yêu, đây là con nhà ai a, sao lại đáng yêu như vậy, nựng một cái, a a!! Thật mềm a!! Đúng là em bé! Em gái!! Em tên là gì, cho chị biết!! Đến, nói cho chị, chị cho em kẹo ăn, em muốn cái gì chị mua cho em, đến, cười một cái!”

Mặc Hi tràn đầy hắc tuyến, mặc dù biết phụ nữ thích những đứa trẻ dễ thương, cô cũng rất thích, chẳng qua là, cô gái này có phải quá điên cuồng không, mặc dù thân thể cô rất tốt, bị nắm cũng không đau, chẳng qua là đây không phải chuyện đau hay không!! Mà sao cô gái này còn chưa buông tay!?

Ngẩng đầu nhìn về phía An Dĩ Mẫn, trong mắt ý tứ rõ ràng, đây là cặp dưới của ba, ba không quản hay sao? Nhưng An Dĩ Mẫn mỉm cười, trong mắt ý tứ rõ ràng, chuyện của mình tự giải quyết, ba không quan tâm.

Liếc cái xem thường, lại đôi lầy cô gái này càng thêm kinh hi, vuốt ve: “Thật đáng yêu a!! Liếc một cái nữa, a a!! Hôm nay thật may mắn a!! Cô bé này là người sao?? Không phải giả chứ?? Không phải sao?” Ách... Càng nói càng thái quá.

Mặc Hi quay đầu, nhìn cô gái trước mắt, cuối cùng lộ ra một nụ cười, ngọt mà không chân thật, nói: “Chị, buông Mặc Mặc ra có được hay không, Mặc Mặc đau.”

Cô gái ngẩn ngơ, chờ hồi hồn, ánh sáng trong mắt lóe lên, suy nghĩ một chút, sau đó ôm lấy Mặc Hi, mới phát hiện Mặc Hi đã cách cô một mét rồi, trong mắt còn hiện lên sự cẩn thận.

“A, em gái, đến, lại đây a, chị thương em, để chị ôm một cái.” Cô gái thấy ánh mắt Mặc Hi, vội vàng thu tay lại, dịu dàng cười nói với Mặc Hi.

Cô gái này cười có thể để người ta có cảm giác được một tia ôn nhu, chẳng qua là Mặc Hi hiểu rõ tuyệt đối không thể bị vẻ ngoài của cô gái này mê hoặc, vừa nhìn cũng biết cô gái này là một người thông minh, người thông minh nhất sẽ làm gì? Diễn xuất đùa bỡn nhưng khi nhìn hoàn cảnh, cho dù không phải diễn, cô cũng không đi qua, bị một cô gái như vậy đùa bỡn, cô thật sự không chịu được.